

[Aksel Larsen.]

socialistisk folkeparti i nær fremtid på ny fremsætter forslag om ophævelse af spærre-reglerne, kan vi måske regne med større forståelse for, at grundloven og demokratiets regler skal overholdes, end vi har mødt tidligere her i dette ting.

Det er fuldt forståeligt, at statsministeren ikke i tirsdags var i stand til udførligt at redegøre for regeringens kommende politik. Når vi sammenholder hans programtale med det såkaldte 4 års program, der vedtoges på socialdemokratiets årsmøde, og vel også sammenholder den med socialdemokratiets politik gennem 3 $\frac{1}{2}$ års oppositionstilværelse, kan vi vel danne os et indtryk af, hvad regeringspartiet og regeringen fører i sit skjold eller burde føre i sit skjold.

Om selv om regeringen på grund af den økonomiske situation i og for sig med rette mener at måtte være tilbageholdende med stærkt udgiftkrævende reformer, så kan vi forhåbentlig gå ud fra, at den vil være opmærksom på, at der kan være tale om endda meget store reformer, der ikke bebyrder statskassen, skattereformer f. eks., og at der også kan være tale om indtægtgivende reformer.

Hvad det udenrigspolitiske afsnit af statsministerens tale angår, vil jeg være nødsaget til at koncentrere mig om det, der har med markedspolitikken at gøre, men jeg har dog en nødvendig bemærkning om u-landsstøtten, om De Forenede Nationer og om det humanitære hjælpearbejde for flygtninge.

Vi har været i situationer før, der kunne minde om den situation, der nu er opstået efter den vestpakistanske regerings myrderier på befolkningen i Østpakistan. Men jeg tror sjældent, at vi har været ude for så katastrofale følger af noget, der vistnok statsretligt og i De Forenede Nationer registreres som en stats indre anliggender, man ikke kan gribe ind i. Her er vi altså i den situation, at som følge af det diktatur, der fra de politiske og militære magthavere i en stat er etableret over et vist område af denne stat, hersker der nu ubeskrivelig nød

og elendighed, og over 9 millioner mennesker har måttet flygte over grænsen til et andet land, hvorefter man laver indsamlinger rundt omkring i verden for at skaffe humanitær hjælp og redde flest muligt af de sultende fra døden. Det er prisværdigt, men det er dog spørgsmålet, om ikke visse lande — og jeg synes, Danmark her godt kunne gå i spidsen — bl. a. i De Forenede Nationer burde rejse dette spørgsmål. Skal det være sådan, at man af respekt for formelle påstande om en regerings suveræne ret til at afgøre, hvad der skal ske inden for landets formelle grænser, skal finde sig i hvilke som helst overgreb og myrderier og skal finde sig i, at de ulykkelige følger deraf bliver læsset over på andre lande?

Regeringen er en mindretalsregering, ja vel, men det er ikke dermed sagt, at den behøver at leve livet farligt, eller at den kommer til at leve livet farligt. Jeg kan i den forbindelse ikke undlade at genkalde i erindringen de lyksalige proklamationer i de borgerlige partiers presse, vi oplevede for nogle år siden. Disse proklamationer byggede på en teori om, at de socialdemokratiske regerings periode i Skandinavien var forbi, og som en slags bevis for teoriens rigtighed anførtes, at såvel Norge som Danmark havde fået borgerlige regeringer, og at Sverige snart stod for tur til det samme. Hvordan ser det så ud i dag? Så vidt jeg ved, er der socialdemokratiske regeringer i alle 3 lande; det er mindretalsregeringer, det ved vi, men alle, der følger med, ved, at hvis der er noget, de borgerlige partier i Norge ikke vil kunne enes om og ikke engang ønsker, så er det at styrte arbejderpartiregeringen og på ny danne en borgerlig koalitionsregering. Forholdene er præcis lignende i Sverige, hvor statsminister Palmes regering, alle sine og landets vanskeligheder til trods, endda sidder særdeles betrygget. Det er heller ikke anderledes i Danmark, uanset VKR-partiernes vanemæssige teaterorden. Dette bør regeringen Krag i høj grad tage i betragtning, så den ikke i mere eller mindre indbildt frygt for borgerlige stormløb undla-